

ПЕТЯ ДУБАРОВА

* * *

На Христо Фотев

Поете, многогърб като камила,
пустинята от хора премини,
товара си безценен с няма сила
спаси и непокътнат съхрани,

че рухнеш ли от жажда и умора
сред пътя, няма кой да ти прости,
поклон човекът няма да ти стори
от слабост, от жестокост ли? Но ти

товара си спасил, достигаш почва.
Спасен си, мъченико Дон Кихот!
Едва сега, обреченико, почва
той – истинския твой живот!

март 1979 г.

ПЪТУВАНЕ

В очите ми вятърът пари
и гуши се в ноздрите – цял
изцапан от слънце и пари,
и лепкав, и слънчевобял.

Тъй, спътника мой неизбежен,
във всяко пътуване пак
е бил, и възторжено нежен
ме гони от кораб на влак.

О, нека на ням се преструва
и гуши се кротко до мен,
щом имам го – значи пътувам,
пътувам ли – значи е ден.

1976 г.

* * *

Christu Fotevovi

Básníku, vícehrbý jako velbloud,
projdi napříč tou lidskou pustinou,
břímě své, svou drahocennost s něnou silou
zachovej a zachraň nedotčenou,

padneš-li žízni a ze zemdlení
vprostřed cesty, nikdo ti neodpustí,
žádný člověk se ti nepokloní,
ze slabosti či snad bezohlednosti?

Však uspěls, dosáhlš cíle i s nákladem.
Jsi spasen, mučedníku, jsi don Quijote!
Sotva teď, před obětním oltářem,
začíná – pravý tvůj život!

CESTOVÁNÍ

V očích mě horký vítr pálí,
celý v chřípí choulí se mi,
lepkavý a jak slunce bílý,
špinavý sluncem, párami.

Můj průvodce nevyhnutelný,
na každé cestě stejně tak,
nadšeně milý i přítulný,
žene mě z lodi na vlak.

O, ať si na němého hraje,
krotce je vedle mě schoulen,
mám-li ho – tak zkrátka cestuji
když cestuji – zkrátka je den!

НАСТРОЕНИЕ

(Дали ще бъде скоро пак щастлива)

Страхливо сградите очи затварят
и блъсва в раменете им студа.
Превзето две тополи разговарят
за някаква красавица звезда.

Луната с тъмни сенки се гримира,
флиртува със небесни ветрове,
звездите натежават като гири
и хвалят се със своите цветове.

По улицата тичам като луда
и боря се със вятъра, с дъжда.
Сърцето ми е буца сива руда,
а стъпките – изкаляна следа.

Как грозно ми е, глупаво и болно,
как глупави са сградите край мен,
противни са ми пясъците солни,
противен ми е есенният ден!

Дали ще бъде скоро пак щастлива,
дали ще бъде скоро пак добра,
щом есенният вятър студ разлива
на дните ми във живата гора.

9 ноември 1975 г.

NÁLADA

(Zdalipak budu brzy opět šťastná)

Domy zbaběle oči zavírají
před chladem do ramen vrážejícím.
Strojeně si dva buky povídají
o jakési hvězdě-krasavici.

Luna se maluje temnými stíny,
flirtuje s větry nebeskými,
hvězdy těžknou jak železné klíny
a chlubí se líčky barevnými.

Jako blázen utíkám – nevím kudy,
a peru se s větrem, bojuji s deštěm.
Moje srdce je hrouda šedé rudy
a po mých krocích – jen stopy blátem.

Jak mi je ošklivo, hloupě a bolně,
hloupé jsou budovy okolo nás,
jak protivné jsou mi i písky solné,
příšerně protivný podzimní čas!

Zdalipak budu brzy opět šťastná,
zdali budu brzy opět hodná,
když podzimní vítr ubíjí slastná
rána mých dnů – teď bývají chladná

Превод на чешки: Ондřej Заяц